

նոյնպէս ռուս յայտնի բանաստեղծների թարգմանութեամբ: Գրքի ներածութիւնը գրել է պ. Դերվիշը, իր համառօտ տեսութեան մէջ նա տալիս է հայոց նոր գրական լեզուի զարգացման ուրուագիծը, Ռ. Պատկանեանի կենսագրութիւնը և նրա բանաստեղծական գրութեան գնահատութիւնը: Այդ տեսութեան մէջ ոճի մի անճշտութիւն կարող է կարծեցնել, թէ ոչմերոսը, Վիրգիլիոսը, Շատոբրիանը կային թարգմանուել են Հնդկաստանում և ոչ Վենետիկում (տես եր. 6)...

Դիրքը նուիրուած է Գ. Ի. Քանանեանի յիշատակին, որ Ռափայէլ Պատկանեանի ամենամտերիմ բարեկամն էր: Ընթերցողի ուշադրութիւնն ենք դարձնում այս համարում զետեղուած Ռ. Պատկանեանի նամակների վրայ, որոնցից մէկում նա շատ լաւ բնորոշում է իր ուղղութիւնը և, կ'աւանջը, նշանակութիւնը մեր գրականութեան մէջ (տես երես 89—90):

Na.

Bousroïf, «Ռուբէնի զրադմուցիւք մասն առաջին, թարգմ. ռուսերէնից. Ս. Պետերբուրգ, 1904, գիտն է 25 կոպ. (նուէր մանուկներին):

Դժբախտ հայ մանուկները զուրկ են լաւ հայերէն գրքերից: Մանաւանդ 5—7 տարեկան երեխաները մեզանում համարեա ոչինչ չունին մատչելի իրանց հասկացողութեան և ձրգտումներին: Բերած վերնագիրը կրող գիրքը գալիս է մասամբ լրացնելու այդ պակասը. մատչելի նիւթը, լեզուն, բազմաթիւ նկարները, մաքուր հրատարակութիւնը—բոլորը լաւ են, և հայ մանուկը կարող է իսկ որ ուրախանալ այդ նուէրով: Ամեն մէկը իմ մանուկների հետ գործ ունի, գիտէ թէ օրէցօր նրանց աճող ուղեղը որքան հարցեր է առաջարկում մեծերին. «այդ ի՞նչ է. ինչի՞ համար. որ ի՞նչ լինի» կային կային: Մեզանում մեծերը սովորաբար կամ անմիտ պատասխաններ են տալիս կամ լռեցնում են հարցասէր մանուկին ասելով. «զանչէս տարար, սո՛ւս աւրա»: Եւ ի՞նչ անեն յաճախ իրանք ևս մանուկներից ոչ պակաս տգէտ ծնողները... Այո, պէտք է մտածել որքան կարելի է շատ տալ մեր մանուկներին այդպիսի նուէրներ...

Ծ.